

Bratři a sestry,

ryba je pro nás spíše svátečním pokrmem. Zpestřením jídelníčku. Na dovolené jsme jedli ryby. Na Pteňáku jsme opékali ryby. Na vánoce jíme rybu.

V Ježíšových časech byla ryba a chléb, připravený na nějakém žhavém kameni, tím nejzákladnějším a možná pro většinu lidí asi i jediným pokrmem.

Vždycky ale u toho bývalo společenství. Lidé se nescházeli jen za účelem zahrnutí hladu. Chtěli a potřebovali být spolu. Ježíš vytvořil společenství zcela nové. Jeho učedníci slyšeli zvěst, která dávala chuť do života, radost, pokoj a naději. V tomto společenství nešlo jen o to nějak se životem protlouci a nějak přežít...

Jenže pak přišel jeho kříž. To nové společenství bylo přerušeno. Je konec. Učedníci stanou na prahu všedních dnů. Dostavily se až moc rychle. A jasně je vystihují slova Petrova: Jdu lovit ryby. Petr je muž činu a dovede věci vidět střízlivě a věčně. Nelze být stále s hlavou v oblacích, je třeba jít tam, kde je v tom nejobyčejnějším životě moje místo. Ostatní učedníci se k němu připojí. I my jdeme s tebou. Rozumějme tomu pozitivně. Není to nějaké rezignované povzdechnutí: už nám nezbývá nežli se zas jen plahočit. Možná měli i jinou možnost, a sice třeba pod dojmem setkání se Vzkříšeným pověsit svoje občanské povolání na hřebík, vytvořit si nějakou sektičku, zalézt někde do skal a žít odděleně od lidí. Ale to oni neudělají. Sednou na loďku a jdou zas na šichtu. Vrací se ke svému povolání, k normálnímu občanskému životu. Tak jako my po svátcích či po dovolené. A třeba i s trochou smutku a nostalgie při vzpomínkách na krásné dny za námi, na mnohá setkání.

Je září, takže pěkně zpátky do školy a do práce. V té známé Svěrákově písničce se zpívá, že dělání všechny smutky zahání. A je to prý dokonce i lék.

Společně s dětmi dnes přemýšlíme o výzvách tohoto času na začátku září. Abychom zahnali smutek, že cosi hezkého skončilo, je nejlépe se znova pustit do díla.

První noc na lovu vyšla pro učedníky naprázdno. Nic neulovili. Ani rybička. Prázdné síť.

Jak důvěrně tohle známe i my! Dřeme se, ale máme pocit jako by nás kdosi odpojil od zdroje energie, síly a života. Známe i my dny, které projdou jako by

nebyly. Únava, vyčerpání a zároveň prázdno. A někdy ani dovolená nepomůže. Nečeká nás znova něco takového?

Ale copak opravdu záleží jen na tom, co všechno my sami uděláme, vymyslíme, zařídíme, vybudujeme?

Nad galilejským jezerem začíná svítat. A ejhle, Ježíš stojí na břehu, ale učedníci to zatím nevědí. V této chvíli jej vnímají jako kohosi neznámého, který na ně volá otázku: Děti, máte něco k jídlu? Na první poslech otázka skoro až cynická. Jakoby se jim ten neznámý vysmíval. Jako byste se zeptali chromého kam až došel nebo slepého, co všechno viděl. Jenže ona je to otázka, která míří jinam. Ježíš se ve skutečnosti ptá po tom, co prostředkuje život. Máte něco, z čeho se dá žít? Je to otázka, která sahá hlouběji nežli jen k tomu, že někdo potřebuje právě nyní zahnat hlad. Z té otázky nám zní všechny naše lidské potřeby, které máme. Nejen potřeba pokrmu a nápoje. Taky potřeba lásky a pravdy. Potřeba spravedlnosti. Znít odtud touha po pravém smyslu a cíli lidského bytí. A učedníkům nezbývá nic jiného, nežli odpovědět stručně, jasně a po pravdě: Nemáme. Nemáme nic, čím bychom mohli posloužit. Nemáme nic k utišení hladu a žízně. Vypadáme snad jako někdo, kdo má co nabídnout? My sami jsme totiž potřební. Sami jsme hladoví, promrzlí, vyčerpání, neúspěšní. To, je, bratři a sestry zlý, stresující pocit. Nemít co dát. Mít prázdné ruce. Na světě je mnoho hladových lidí. A hlad má přece tak mnoho podob!

Mnoho hladových máme kolem sebe – a my jim nemáme co dát. Jsme jako němí. Zažili jste to někdy? Něco jsme se učili v nedělní škole, něco v konfirmačním cvičení nám řekl farář, ale když se nás někdo zeptá, mlčíme. Ale mlčí kolikrát i faráři, protože ani oni sami od sebe nic nemají - a tedy nemají co dát.

A Ježíš to jistě ví. Vidí do nás. Vidí naši prázdnotu, neschopnost, vidí jak se namáháme a kde nic tu nic. Ale on mluví. Tak jako v tom příběhu na břehu jezera volá na učedníky: Tak hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete. Všimněme si, že učedníky ani nepolituje, jak jsou chudáci udření, ani jim nevynadá, že jsou neschopní a že se málo snažili a půlku noci jen tak prokecali. Ani jim neřekne něco ve smyslu, že jsou málo vynalézaví, že nedovedou překonat sami sebe, příliš pochybují a vůbec dělají všechno špatně, a proto vidí jen prázdné síť. Řekne prostě: „Hod'te síť na pravou stranu.“ On jim řekne: Ještě to zkuste a zas třeba jinde. Až nás možná zarazí ta jednoduchost. Zkuste to znova a jinde.

Když se nám lidem i obecně nedaří, tak analyzujeme, děláme průzkumy a výzkumy, odvoláváme ředitele, manažery, trenéry a ministry. Firmy a agentury dělají průzkum místního trhu a kupní síly obyvatelstva, aby se neúspěchu

předešlo. Církve pak vytvářejí své misijní strategie, sbory zpracovávají své statistiky, vyplňují tabulky a malují grafy. Vymýšlejí akce, na které chtějí nalákat lidi. A Ježíš jen řekne: Hod'te síť na pravou stranu lodi. Zkuste to znovu.

Rybolov se zdařil na základě toho, že učedníci jednoduše poslechli to, co on řekl. Síť je plná ryb. A to je také moment, kdy jej poznají. „To je Pán“ – vykřikne milovaný - a taky neznámý učedník.

Ano, o tohle v životě jde. Abychom se setkávali s Ježíšem. Abychom byli otevření jeho moci a důvěřovali jí. Je lépe spoléhat na jeho slovo nežli na své vlastní průzkumy a metody. Učedníci poslechli a vyplatilo se jim to. Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. Takto prostě se stal zázrak. Tam, kde už člověk od sebe nic moc nečeká, ale spolehne se na Ježíšovo slovo a nerezignuje a rozhodí síť - právě tehdy je uvidí plné. A pak zvolá: Ano, to je přece Pán! On je tady! Uprostřed nás!

A tak když se po prázdninách a dovolených znovu pouštíme do práce, když vyhlížíme s důvěrou nový čas, když doufáme, že nám toho mnoho nového přinese, kdy plánujeme, co všechno bychom mohli dělat, nezapomeňme, že potřebujeme napřed duchovní obnovu. Znova prožít to napojení na Ježíše, napojení na zdroj života. Jako jednotlivci – i jako společenství. A teprve v této důvěře pak můžeme jít a svědčit tak, jak to umíme. Chceme se o Boží dílo pokoušet - na jeho slovo - znovu. Amen.

Modlitba: Náš Pane, jsme tady a stojíme před tebou. Začíná nám další etapa cesty, našeho putování víry. Jdeme spolu velcí i malí, mladí i staří. Drž nás ty sám při sobě, abychom i my viděli moc tvého evangelia. Abychom sami nehladověli, ale taky měli dost pokrmu pro mnohé. Amen.